

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Czarnecka

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2016 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko S. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z dnia 1 marca 2016 roku

w sprawie o sygnaturze akt: I C 358/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Anna Czarnecka

UZASADNIENIE

W dniu 16 lutego 2010 r. powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. złożył w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie pozew o zapłatę, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej S. K. kwoty 992,83 zł tytułem zwrotu reszty kredytu wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

Nakazem zapłaty z dnia 24 lutego 2010 r. w postępowaniu nakazowym wydanym przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 976,59 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 976,59 zł od dnia 16 lutego 2010 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu w wysokości 227,00 zł, od którego pozwany wniósł zarzuty.

Wyrokiem z dnia 1 marca 2016 r. Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu:

w punkcie I. - utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 24 lutego 2010 r. Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie w sprawie I Nc 13108/10 w części, a mianowicie co do kwoty 346,56 zł i co do żądania ustawowych odsetek od tej kwoty od dnia 16 lutego 2010 r. do dnia zapłaty,

w punkcie II. - w pozostałym zakresie nakaz zapłaty uchylił i powództwo oddalił,

w punkcie III. - kosztami procesu obciążył strony stosunkowo tj. powoda w 65,10 % a pozwaną w 34,90 % i z tego tytułu zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 69,25zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł powód zaskarżając go w części tj. w zakresie pkt. II i III.

Zaskarżonemu orzeczeniu powód zarzucił naruszenie art. 233 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. polegające na dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, ocenie materiału dowodowego przejawiającej się w odmowie przyznania mocy dowodowej załączonemu do akt sprawy bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 18 marca 2007 roku, opatrzonemu klauzulą wykonalności nadaną postanowieniem Sądu, a ponadto przejawiającej się w braku zbadania relacji pomiędzy dokumentami w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 18 marca 2007 roku, wniosku z dnia 21 grudnia 2007 roku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanej, wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda, a także umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 września 2009 r. roku wraz z załącznikami dotyczącymi listy wierzytelności objętych umową.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i utrzymanie w mocy nakazu zapłaty także w pozostałej części tj. co do kwoty 630,03 zł wraz z odsetkami ustawowymi, a ponadto o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem I instancji oraz postępowanie apelacyjne. Ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W **odpowiedzi na apelację** pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Zgodnie z treścią art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostało ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była niezasadna.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, oparte na zgromadzonym i właściwie ocenionym materiale dowodowym i ustalenia te Sąd Okręgowy przyjął na podstawie art. 382 k.p.c. jako własne. Częściowo na aprobatę zasługiwała, w zakresie objętym zaskarżeniem, przedstawiona przez Sąd Rejonowy ocena prawna żądania.

Przedmiotem analizy Sądu Okręgowego, zgodnie z zakresem apelacji, była kwota 630,03 zł wraz z odsetkami, obejmująca odsetki karne i koszty. Sąd Okręgowy miał na uwadze, że strona pozwana zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia, który nie został przez Sąd I instancji uwzględniony.

Tymczasem, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. (III CZP 29/16, opubl. www.sn.pl), które Sąd Okręgowy w niniejszym składzie w pełni podziela, nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Także w doktrynie wskazuje się, że przerwanie biegu przedawnienia następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela (M. Pyziak-Szafnicka, komentarz do art. 123 k.c. KC. Komentarz Lex 2014).

W analizowanym przypadku należało zatem dojść do wniosku, że o ile cedent (bank) mógł powoływać się na przerwę biegu terminu przedawnienia, w związku z tym, że w 2007 r. prowadził egzekucję przeciwko pozwanej S. K., o tyle takie uprawnienie nie służyło już cesjonariuszowi, będącemu powodem w niniejszej sprawie. Zatem przy uwzględnieniu wskazanego słusznie przez Sąd Rejonowy 3-letniego terminu dochodzenia roszczenia i przyjęciu nawet, że umowa uległa rozwiązaniu dopiero z dniem 6 lutego 2007r., roszczenie powoda uległo przedawnieniu, skoro pozew wniesiono 16 lutego 2010 r.

Już z tego względu, apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Niezależnie od powyższego wskazać trzeba, że nie był trafny zarzut naruszenia art. 233 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.

W analizowanej sprawie przedmiotem oceny była kwestia wykazania przez powódkę dochodzonych odsetek karnych i kosztów. Zważywszy, że pozwana je zakwestionowała co do zasady oraz co do wysokości (k. 58), powódka winna wykazać, że strony przewidziały w umowie kredytowej stosowanie odsetek karnych i kosztów (z jakiego tytułu i na jakich zasadach), że powstały okoliczności uzasadniające naliczenie odsetek karnych i kosztów oraz sposób ich wyliczenia.

Na poparcie swojego żądania w tym zakresie powódka powołała dowody w postaci umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 4 lutego 2004 r. (k. 130), wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z 10 lutego 2010 r. (k. 6), bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 18 marca 2007 r. wraz z klauzulą (k. 3 akt I Co 484/07), dokumentów w aktach postępowania egzekucyjnego Km 2119/07 Komornika K. J. oraz umowy przelewu wierzytelności z 23 września 2009 r. (k. 114).

Tu wskazać trzeba, że o ile w początkowym okresie zawisłości sporu powołane przez powódkę dowody w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego miały moc prawną dokumentu urzędowego (art. 95 ust. 1 pr. bankowego, art. 194 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych), a tym samym mogły posłużyć powódce do wykazania wysokości odsetek karnych i kosztów, to jednak moc taką utraciły w toku prowadzonej sprawy na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego, odpowiednio, z dniem 5 kwietnia 2011 r. (P 7/09) oraz 25 lipca 2011 r. (P 1/10). Nadto z dniem 20 lipca 2013 r. weszła w życie ustawa nowelizująca, która wyłączyła moc dokumentu urzędowego w odniesieniu do bankowego tytułu egzekucyjnego oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym (Dz.U. z 2013 r. poz. 777). Jako że przedmiotowa ustawa nie zawierała przepisów przejściowych odnoszących się do utraty mocy dowodowej przez ww. dokumenty, należy stosować ogólną zasadę intertemporalną k.p.c. stosowania ustawy nowej. W dacie rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Rejonowy powołane przez powódkę dowody w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego miały zatem moc prawną dokumentów prywatnych a powódka nie powołała innych dowodów w sprawie.

Oceniając tak zgromadzony materiał dowodowy trafnie Sąd Rejonowy uznał, że na jego podstawie powódka nie mogła wykazać okoliczności faktycznych, z których wywodziła skutki prawne w zakresie żądania zapłaty odsetek karnych i kosztów w łącznej kwocie 630,03zł.

Powódka za pomocą umowy kredytowej wykazała jedynie, że bank generalnie naliczał odsetki karne oraz ogólną podstawę ich naliczania (§ 9 ust. 2 umowy, k. 131). Z umowy kredytowej nie wynikało natomiast jakie koszty i z jakiego tytułu miałyby obciążać dłużnika Banku, bowiem sama treść umowy wskazuje na bardzo różne należności związane z zawarciem i realizacją umowy (§ 3 umowy, k. 130), a powódka ich nie sprecyzowała. Pozostałe powołane w sprawie dokumenty, abstrahując od tego, że stanowiły oświadczenia wierzyciela, wskazywały rozbieżne kwoty i różnie określały podstawę dochodzonej należności. Wskazane w bankowym tytule egzekucyjnym z 2007 r. odsetki karne miały wynosić 240,36 zł, a koszty 36 zł. Tymczasem po dokonanej w 2009 r. cesji, w wyciągu z ksiąg funduszu z 2010 r. pojawiają się inne kwoty - wyższe, tj. odsetki karne wynoszą 581,57 zł, a koszty 64,70 zł. Wskazane rozbieżności nie dawały się usunąć w oparciu o zaofiarowane przez powódkę dokumenty, a i sama powódka ich w żadnej mierze nie wyjaśniła.

W konsekwencji należało stwierdzić, że roszczenie powódki w zakresie odsetek karnych i kosztów było niezasadne.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację, o czym orzekł w punkcie 1. sentencji. O kosztach procesu orzeczono w punkcie 2. sentencji na podstawie art. 98 § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. Powódka przegrała apelację w całości, zatem zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy winna zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty postępowania apelacyjnego. Pozwana była w tym postępowaniu

reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata i poniosła koszt jego wynagrodzenia, które na podstawie obowiązujących przepisów przy wartości przedmiotu zaskarżenia 631 zł podlega zwrotowi w kwocie 180 zł - § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 poz. 1800 ze zm.).

SSO Anna Czarnecka